

Y Edebiyat Dergisi Z 42

Yarpuz

ISSN: 2687-2307

Eylül- Ekim 2024

Fotoğraf/Yasin MORTAŞ

Yasin MORTAŞ * Mustafa UÇURUM * Onur Arif SOLAK * Ercan SAĞLAM * Ali BAL
Kazım GÖK * Rüstem Ahmet GÖZÜBÜYÜK * Mehmet OSMANOĞLU * Haşim KALENDER
Akif DUT * Mehmet MORTAŞ * Fuat OKSAY * M.Nihat MALKOÇ * İlker GÜLBAHAR
Celalettin KURT * Gülçin Yağmur AKBULUT * Ayşe ARSLAN
Sophia Jamali SOUFİ * Kadir KÖSE * Tacettin ÇETİN * Cemal KARSAVAN
Murat ÇOLAK * Sadiye Esmâ KARABULUT * Mevlüt YAVUZ
Vedat ÜNAL * Şaban ÇETİN * Ahmet KARPINAR *
İbrahim BİRGÜL * Seçkin ÜRKMEZ * Özlem ÖZTÜRK

Edebiyat Dergisi Yarpuz

ISSN: 2687-2307

Sahibi
Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü
Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni
İlker GÜLBAHAR

Editör / Tasarım
Kazım GÖK

Yayın Kurulu
İlker GÜLBAHAR
Kazım GÖK
Mehmet OSMANOĞLU
Akif DUT
Haşim KALENDER
Mehmet GÖREN

Son Okuma
Akif Dut

Fotoğraflar
Ön Kapak: Yasin MORTAŞ
Arka kapak: Kazım GÖK

Yazışma ve Gönderi Adresi
Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
A101Market Yanı Kat:1 No: 18/B
Afşin/Kahramanmaraş

www.yarpuzedebiyatdergisi.com
Mail:yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi
Instagram: yarpuzedebiyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 5 Sayı: 42 (Eylül -Ekim 2024)
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir. Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi
Afşin Merkez Yayın Grubu
tarafından çıkarılmaktadır.

Kırk İkinci Yarpuz İçindekiler

- Külden Sesler / Yasin MORTAŞ / 3
Sonbaharın Son Yaprakları / Mustafa UÇURUM / 4
Bıkkınlığın Ortasında Kalan / Onur Arif SOLAK / 5
Siyah Beyaz ve Gri / Ercan SAĞLAM / 6
Zor / Ali BAL / 7
Mucize Yüzün / Kazım GÖK / 8
Ahra Ah! / Rüstem Ahmet GÖZÜBÜYÜK / 9
Atlas Ağıdı / Mehmet OSMANOĞLU / 10
Dur Desin Biri / Haşim KALENDER / 11
Güz Avutan Bahçeler / Akif DUT / 12
Geçerken Eylül'ü / Mehmet MORTAŞ / 13
Büyük Pencere / Fuat OKSAY / 14-15
Sen Hep On Beş Yaşındasın / M.Nihat MALKOÇ / 16
Sayıklama / İlker GÜLBAHAR / 17
Bahtiyaar / Celalettin KURT / 18
Duvar / Gülçin Yağmur AKBULUT / 19
Seraptan Öte Bir Şiir / Ayşe ARSLAN / 20
Üç Şiir / Sophia Jamali SOUFİ / 21
Miras / Kadir KÖSE / 22
Değişti / Tacettin ÇETİN / 23
Aşk mıydı Adın Yoksa / Cemal KARSAVAN / 24
Ashab-ı Kehf Uykusu / Murat ÇOLAK / 25
Sinek Mezarlığı / Sadiye Esmâ KARABULUT / 26-27
S/at Beni / Mevlüt YAVUZ / 28
Akıl Ermez / Vedat ÜNAL / 29
Yalnızsın Ey Kalbim! / Şaban ÇETİN / 30
Kabuk / Ahmet KARPINAR / 31
Bir Annenin Ölümü Üzerine / İbrahim BİRGÜL / 32
El / Seçkin ÜRKMEZ / 33
Diken / Özlem ÖZTÜRK / 34

I

eylül'ün kocaman ağzında
ruhumdan kopardığı bir gün ağrısı var

II

o
ısırip yanağımı
baygın çağlar bırakıyor bana

III

geçip gittiğim zaman koridoru ıslaktı
yalnızlığın omzunda duran son köprüydü yaşamak
üfleyip yıktılar içimdeki his gömütlerini
yüzlerin uygarlığıydı kanlanan iki gözümde
ama kimse bilmedi

adımlarımı sıklaştıran bir yol senteziyle
uzadı yollar
ve günah yüklü bir trendi akşam
ve ağır aksaktı
içime ölümler sıçratan kelime : eylül müydü
mah(m)ur bir bakışla eskittiğim vakitlerde

hayat
külden sesler bırakır önümüze
sessizlikler eğirir utanç parklarında
dünya sıkılan bir diştir öğütülür zamanla

IV

bu çağ helak ediyor hepimizi
her şey göz önünde

Mustafa UÇURUM

Sonbaharın Son Yaprakları

Okulla ev arasındaki yolu sürekli yürüyorum. Mevsim fark etmiyor. “Yürümek, yenilenmektir.” dediği gibi şairin; kendimi, zihnimi, bedenimi yenilenmiş hissediyorum attığım her adımda. Mevsimin sesini duymak diye bir şey var. Şehre kulak vermekle birlikte duyulan bir ses bu. Şehriniz Tokat gibi her mevsimin hakkını vererek yaşanan bir şehirse o zaman yaşanan her değişim ruhunuza da siniyor yavaş yavaş.

Şimdi sonbahardayız. Sevdiğim bir mevsimdir güz. Yazın yorgunluğunu ve yoğunluğunu üzerinden atmak isteyen bir telaş görürüm hep hazan mevsiminde.

Sonbahar, doğanın en derin dönüşümünü, en sessiz vedasını simgeler. Ağaçların sarı ve kahverengi tonlarına bürünmesi, dökülen yapraklar, yavaş yavaş soğuyan hava... Hepsi bir araya gelerek insana içsel bir hüznün de fısıldar. Bu mevsim, aynı zamanda insan ruhunun içsel bir yolculuğa çıktığı, geçmişle hesaplaşmaların, geleceğe dair endişelerin yoğunlaştığı bir zaman dilimidir. Edebiyat dünyası için ise sonbahar, duyguların en yoğun, düşüncelerin en derin olduğu bir mevsim desek yeridir.

Şairlerin şiirlerine sık sık konuk olur bu mevsim. Şairler, sonbaharın hüznünü anlatır en çok da. Dönüp de şiirlerime baktığımda benim de hüznün kokan güz şiirlerime ağırlıkta olduğunu gördüm. Şairler, sonbaharın her halini satırlarında adeta bir tablo gibi çizerler. Okul yolumda çıktığım merdivenli bir yokuş var. Ne zaman oraya gelsem Ahmet Haşim’in “Merdiven” şiiri, sonbaharın o ağır ama kaçınılmaz geçişini armağan eder bana:

“Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden;
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak,
Ve bir zaman bakacaksın semaya ağlayarak...”

Bu dizelerde, yaşamın sonbaharında, insanın yavaşça ve huzurlu bir kabullenişle sona doğru ilerleyişi anlatır Haşim. Yalnızlığının şairinden de böyle bir tablo beklememiz çok doğal. Ruhların mevsimle birleşmesi diyebiliriz buna. Doğa, insanın iç dünyasıyla paralel bir uyum içinde, sessizce, her yaprağıyla bir veda sözü fısıldar. Haşim’in anlattığı gibi, her adım bir geçmişe bakış, her soluk bir hatıra yüküdür.

Sonbahar, aynı zamanda bir sonun habercisi gibi görünse de içinde yeni başlangıçların tohumlarını taşır. Yaz tatilinin yorgunluğunun ardından açılan okullar, başlayan iş hayatı bir koşuşturmayı da beraberinde getirir. Kışın derin sessizliğinden sonra

baharın coşkulu doğumu, tıpkı şiirlerdeki bir kurgunun çözülmesine benzer. Her kaybediş, her hüznün, bir başka mutluluğa açılan kapının habercisidir belki de.

“Nasıl da geçiverdi koskoca bir yaz mevsimi” derken Ferdi Tayfur güz mevsimini bağ bozumu ile karşılıyor en efkârlı haliyle. Herkesin aradığını bulduğu bir mevsim olarak da heybesinde ne varsa onunla hemhal ediyor sonbaharın son yapraklarını.

Ancak bu mevsim, edebiyatın sadece şiirlerinde değil, romanlarda, denemelerde ve hikâyelerde de sıkça yer bulur. Edebiyat dünyasını besleyen bir mevsim desek güze haksızlık etmiş olmayız. Türk edebiyatında sonbaharın bu büyüleyici hüznünü işleyen pek çok eser var. Sabahattin Ali’nin “Kürk Mantolu Madonna” adlı romanı, Raif Efendi’nin içsel dünyasında, kaybolan bir aşkın ve hayatının boşluklarını anlatırken, adeta bir sonbahar melankolisini hissettirir. O kaybolmuşluk, mevsimin içinde eriyip gider. Mehmet Rauf’un Eylül romanı insan ruh hallerinin ilmik ilmik işlendiği bir romandır. Baştan sona kadar içiniz eylülün renkleriyle dolup taşar.

Edebiyat, insanın doğayla ve kendisiyle olan ilişkisini anlamlandırma çabasıdır. Sonbahar ise bu ilişkinin en yoğun, en çarpıcı evresidir. Mevsim değişirken, yapraklar dökülürken, insan da yaşamının farklı dönemlerini, kayıplarını ve umutlarını yeniden değerlendirir. Bu yüzden, sonbahar sadece doğanın değil, insan ruhunun da mevsimidir.

Sonbaharın bu derin hüznü, edebiyatın içsel sorgulamalarına zemin hazırlarken okuru da hayatın kaçınılmaz döngüleriyle yüzleştirir. Yaşam ve ölüm, geçmiş ve gelecek, mutluluk ve hüznün... Hepsi sonbaharın o durgun ama güçlü esintisinde, edebiyatın satır aralarında yankılanır. İşte bu yüzden ki edebiyatçıların sığınağı, dert ortağı bir mevsimdir sonbahar.

Yürüyorum. Bir yanımda sararmış yapraklarıyla ağaçlar, bir yanımda sessizce akan Yeşilirmak. Sonbaharın son yaprakları dönüp duruyor üstümden. İyice durulmuş suyuyla yazın yaşadığı coşkunluğunun yükünü atmak istercesine Karadeniz’e doğru adım adım yaklaşırken kavuşmak denen vakitlerin hayalini kurmayı sürdürüyor Yeşilirmak tıpkı ben gibi.

Onur Arif SOLAK

Bıkkınlığın Ortasında Kalan

Şimdi ne yapacağını bilemiyor oluşumun bilmem kaçınıcı dakikasındayım. Rüzgarın hafifçe kıvıldattığı perdelerin ardındaki serinlikten bakıyorum dünyaya. Bakıyorum ve görülecek bir şeyi kalmamış olan bu kavanoz dipli dünyayı kökünden tutuşturmak istiyorum. Sokağın ortasından odanın içine giren çocuk cıvıltıları umudumu yeşertmiyor. Gırtlığıma kadar doluyum, her yanımdan bıkkınlık akıyor. Kül tablası hırsla söndürülmüş nice hülyanın iştihakıyla dolu. Radyoda çalan o eski şarkıların melodisine asılmış gençliğim “keşke olmasaydı” dediğim nice günlerin hatırasıyla birlikte sallanıyor boşlukta. Duyduğumda bu kadar da olmaz dediğim ne varsa hepsiyle yüzleşmek zorunda kaldım. Burası dünya, burada her şey mümkün. Onu gördüm.

Kendimi caddelere atıp nefes alayım desem, bir hercümercin içinden sıyrılıp çıkmak zorunda oluşumla baş başa kalıyorum. Motorlu taşıtların canavarca uğultusu kemiriyor usumu. Bu homurtular ve üslubu bozuk kurallar arasında sıkıştığımı hissediyorum. Telaşını bir yerlere yetiştirme arzusuyla çırpınan başıbozuk kalabalıklar arasında yalnızım. Hatta o kalabalığı inşa eden bütün fertlerin hepsi birer yalnızlık abidesi. Herkesin konuştuğu ama kimse kimseyi duymadığı serkeş bir çağın içindeyiz. Yüksek medeniyetlerin üstüne konumlanmış asri taklitler içinde kaybettik kimliğimizi. İnsan, nisyan ile maluldür. Hâlbuki bunun adı nisyan değil, düpedüz intihar. Öyle ki, her intiharın sonundan yeni bir ahlak kaybıyla doğruluyoruz yerimizden. Sonra bu ayarı bozulmuş düzenin şikâyetini yine en çok biz üstleniyoruz.

Yollar yürüdükçe üstüme üstüme geliyor. Bulvarlara sığamadığım bir yalnızlık içindeyim. Ben değil sadece aslında. Hepimiz. Topyekûn kocaman bir yalnızlığın daha doğrusu tek başına kalmış birer fert oluşumuzun ağırlığı altında bunaliyoruz. Güvenimizi unutmuşuz bir yerlerde. Nerde unuttuğumuzsa kocaman bir muamma. Belki de doğru olmasını istediğimiz yalanlara inanırken gerçeği fark etmemizle başladı her şey. Önce kendimizi kandırdık, sonra bize kulak veren herkesi bu yola davet ettik. Ve kaçınılmaz son olarak belagati ken-

dinden menkul yol göstericiler türedi toplumda. Sonra da hepimiz ruhsuz, vicdanı törpülenmiş, gerçeklik algısını şayialara kaptırmış, görmeyen, duymayan, gabi bireylere dönüşerek çürümeye durduk. Bu yüzden kahve köşelerinde, Sohrap Sepehri'nin de dediği gibi siyaset taşıyan boş trenlere umudunu bağlamış kavgacı halklara dönüştük. Oysa haklı bir öfkenin vereceği güce inanmanın hazzı vardı çok eskiden. Artık eskiye özlem duymak bir tarafa, yeni cümleler kuracak bilincimizi bile çaldılar bizden.

Anadan üryan çalıntı fikirler ve özentili düşlerle abanıyorlar üstümüze. Ellerimizin ayasını göğün sonsuzluğuna açtığımız zamanlardan koca bir hiç kalmış artık. Gelişiyoruz, gelişmekteyiz ve daima ileriye gidiyoruz diyerek ters istikamette yol alıyoruz. Bunun farkında olmak şöyle dursun, bile bile yanlış istikamete gitmenin önüne geçmek için en ufak çabamız dahi yok. Yolun yanlışlığının bilinciyle devam ediyoruz sürüklendiğimiz acı sona. Zihnimiz uyuşmuş ve “hayır” diyebilecek mecalimiz de kalmamış.

Yürüyoruz, yürümek denirse buna. En iyisi uyuyp dinlenelim biraz bu muasır gösterişin ortasında. Uyanırsak bir destanı yeniden yazabiliriz belki.

Siyah Beyaz ve Gri

Ercan Sağlam

şimdi veda etmenin vakti geldi sanırım,
hanginizi üzdüysem ondan özür dilerim.
çayda çıra oynayan çocuklara emanet,
akşam vakti hüznüyle yazılmış şiirlerim.

beni kimse sormasın neredeyim, nasılım?
yas tutmasın ardımdan rutubet kokan evler.
hesap vermek zorunda kalmasın istiyorum,
integral hesapları; fonksiyon ve türevler.

unuturum sanmayın gökyüzü mavisini,
kırlara çıktığımız günler hâlâ aklımda.
iddiaya tutuştuk; "sınavda ne sorulur?"
yazılı kağıdının her parçası saklımda.

kusura bakma derdim elbise askısına,
çamurlu gömleğimi üzerime giyerken.
çünkü benim böyle bir tutkulu tarafım var,
hüzne ya geç kalırım yahut oldukça erken.

süt dişlerim döküldü, simit sandım sebebi.
düşlerim de döküldü kalbimi hiç sormayın.
renk kattı hayatıma siyah beyaz ve gri,
patladı sol göğsümde cebimdeki ilk mayın.

şüpheli bakışlardı dolaşan saçlarımda,
yıkıldı çocukların sek sek oynadığı yer.
delirmesi suların hepsi benden bilindi,
ne ki yola çıkmadan boşandı alnımdan ter.

fırından yeni çıkmış pide gibi yanardım,
kanardı, kapanırdı yola bakan pencere.
vız gelirdi çamurlar mekap ayakkabımla,
sonsuz dek kaynardı ocaktaki tencere.

küçükken ölçemezdim açıyla aram nasıl,
önlük siyahtı fakat beyazdı hayallerim.
ders zili çaldığında kaçardı suçlu gibi,
dağlara saklanırdı kitap kokan ellerim.

Ali BAL

Zor

Göçmen kuşlar tersine göçer mi? Zor! Irmaklar tersine akar mı? Zor! Güneş olmadan tohumun patlaması ve çimlenmesi mümkün mü? Zor!

Bir cümlemin hangi ögesi olsam, dedi. Özne sen olduktan sonra benim ne olduğumun ne önemi var, dedi kendi kendine. Onun kurduğu bir cümlemin ilk hecesi olmaya da razıydı. Ancak metnin sonuna gelmişti. Bitmiş bir hikâyede yer bulmak... Zor!

Bir gün çok uzaklardan bir mektup geldi. Açılan zarftan çıkan kâğıt bomboş idi. Geçmişten miydi? Neydi bunun anlamı, dedi. Düşündükçe içinde biriken sorular aklını fikrini karıştırdı. Sonra dikkatle bakınca kâğıdın sonunda bir nokta gördü. Neydi bunun anlamı, düşündü ama bulamadı. Her soru zordu. Sabretmesi gerektiğini söyledi bir dostu. Noktadan öncesinde neden hiçbir şey yoktu? Şimdi bu boşluk ne anlama geliyordu, düşündü. Hikâye bitmiş ama boş, ömür geçmiş ama boş... Evet, nokta konulmuş ama yaşanılmadan geçen bir zamanın da sonuna gelmişti. Baştan başlamak mümkün müydü, deli sorular sordu kendi kendine. Zor!

Bir gün denizlere açılıp dönmeyi düşünmedi. Yorulana kadar yüzmek... Yorulduğu yerde kalmak. Orada bitirmek istedi hikâyeyi. Sonra bir sese tutundu. Bir elin sıcaklığını hissetti. Bir yüreğin attığını. Oturdu. Denize baktı. Akşam olmak üzere idi. Şehirden kaçtı. Sesler boğuyordu. Üzmektense üzölmek, dedi. Evet, bir defa üzölüp sonra sonsuz kere susmak! Susmak ne zordu! Dinleyen değil de konuşanı düşündü. Konuşulmanın kendisi olduğunu bildi. Sordu, aldığı her cevap onu mutlu etti. Ne kadar sevildiğini bildi. Denize baktı. Martılara seslendi. Gökyüzü büyüledi. Denizin sesini duydu. Kalktı, yürüdü. Arabasına bindi. Müzik açtı. Aradığı kanalı buldu. Şansına çıkan şarkıya kaptırdı kendini. Telefona baktı. Biriken mesajlar. Hepsini okumadan silmek istedi. Başladı silmeye. En sonuna geldi. Durdu. Bir mesajı okumadan geçemedi. Tek bir cümle yazıyordu: "Tek düşüncem sensin."

Yaşamak için sebep aramaya gerek var mıydı, seveniniz varsa yetmez mi? Sevilmek, var olmaktır, demişti. Hatırladı. Kaderi, kararında gizliydi. Kararını verdi. Yaşamak güzel şey! Göklere, yıldızlara, sonsuzluğa kadar ulaşan bir çığlık atmayı düşündü. Mesajı bir kez daha okudu. Arabasını çalıştırdı. Şehirde kayboldu. Kalbinin atışına göre bir rota çizdi.

Gideceği yeri olmadığından değil ama kendinden kaçtığından belirsizlik. Eski bir binanın duvarında yazılı şu cümleye rastladı: "İnsan en çok kendine sığınır." Kendim, dedi ve ilave etti: "Kendimi hatırlatana bulmalıyım."

İnsan kendi hikâyesini yazıyor ama onu okumak çok acı geliyordu. Her hikâyede gözaltına alınan ruhuna nezaret eden soğuk cümleler diline yapışıyor ve dili donuyordu. Dilin dilsizliği böyle bir şey midir? Dilinin ucuna gelen ama bir türlü özgürlüğüne kavuşamayan kelimelerin esareti. Yine sonsuz kere susuş. Her susuşla kalbinin içlerine yerleşen endişeli, korkutucu ve acıtıcı düşünce. Bir cümle kurabildi. "Yaşamak, yarım ve yalnız..." Eksilteli cümlelerin yüklemi neredeydi? Peki, özne neden suskundu? Zordu nefes almak. Zordu yaşamak. Onulmaz yaraların şairi Sylvia Plath geldi aklına: "Bir fırtına kuşunu sevmeliydim seveceğime seni;/Hiç değilse baharda göğü şenlendirir gelirdi./Bütün dünya ölümüne düşer kapattığımda gözlerimi." En çok da gözlerini kapatmaktan korktu çünkü bütün dünyanın ölümüne düşmesini istemiyordu. Kapatmasa kendisi düşüyordu ölümüne. Zor!

Acı bir su içmekti istemeye istemeye kurduğu her cümle. Çürüyen bir meyvenin rengini alan yüzünden okunan o talihsiz hikâyenin kurgusunu değiştirmek zordu ama hikâyeyi uzatmak mümkündü. Tercih ettiği yol, kırık testiyle su taşımaktı. Zamanlı açan çiçeğin sonu hüsrana değil miydi? Yine de bir ışık süzölüyordu sisli havadan, karabuluttan. Sönmeye başlayan gözünün feri bile canlanmıştı. İçinde onlarca sevdiği şarkının melodisi çalınıyordu. Unuttuğu, ihmal ettiği ne varsa ona koştu. Zordu ama o sese koşmaktan da kendisini alıkoyamadı. Tökezledi, çekindi, korktu, sustu, içine kapandı ama sonunda bir tohum gibi patladı içindekiler. Artık zor değil kor idi içindekiler. Ya yanacak ya da o sese kanacak...

Kazım GÖK

Mucize Yüzün

el değmemiş meryem'in doğurması
yüzün senin

çorakların hafızasını kendine çeken ırmak
gölde yanarak kayık gibi yüzen şamdan
ilk tüylerini giyinmiş güvercinleri çağırın bayram yeri
yüzün senin

korukları olgunlaştıran bağlar
kaybolan gemilere martıların yol gösterdiği liman
yüzün senin

ah yüzün senin
yokluğu kapı altlarından sızıyor
öldürecek beni yüzün senin

Ahra Ah!

Rüstem Ahmet GÖZÜBÜYÜK

yarım kalmış duâ'nın
bir tungan'ın hakas'ın tuva'nın

altaylar'ın o münbit doğa'nın
resmidir, resmidir ötüken'inyesi'nin.
âdem'in, nuh'un; kutlu yâfes hikayesinin.

naxşa'sı
yarım kalmış uygur'un, soylu batur han'ın
nice akan onca kızıl kanın
alınmamış öfkesi kazak'ın
kırgız'ın, hıncı kurmancan datkan'ın;
karakurum'un öksüz kırım'ın

ah vatanım!
kurban verilip adanan çöre çöpe ça/put'a
bir hiç'e akan onca kızıl kanın;
adriyatik'ten urumçı'ye, yemen'den yakut'a
son sözünü söylememiş şanlı coğrafyamın
resmidir bu resmidir "ahıl teke/altın atlar"ın
bahadır'ını bekleyen boşa düşmüş yuların
kişneyip dörtnala rahvana şahlanan yilkıların

ahra ah! rûh'um,
rûh'un silüetine bürünmüş soylu kantura'nın
gök millet, kızıl tûğ göğçe budun tûran'ın

kızıl elma'm
"hanîf"likte aynîleşmesi "kut"la kur'an'ın.
yorulur mu hiç aşk atıyla süzülen sefere
altay'ım, kımızla "yır"la coşulan kutlu dağım
otağ'ım al tay'ım altın yeledi kısrağım,

ahra ah!

Mehmet OSMANOĞLU

Atlas Ağdı

bilinmez nice vakit gözlemekte şehri
sislenmiş gözleriyle dalmış atlas tepesi
mazisini arayan içli yakarışıyla
dualarını arşa salmış atlas tepesi

el etmekte yıllardır gelip geçen herkese
ne bir fark eden olur ne de bir kimse duyar
ne tür ağır yükleri nasıl yüklendi ise
vakti eritmek için takvim yaprağı sayar

yediler uykusunu yatırmış da göğsüne
zamanı bir şal gibi çağın üstüne çekmiş
sarmalanmış tarihin kadife örtüsüne
sanki bir yamacından yemliha gelecekmış

terennüm edip durmuş kırılğan bir ezgiyi
titrek dudaklarıyla bir nakarat tutturmuş
yüzünde kadim kadar derinleşen çizgiyi
acı bir tebessümün yanağına kondurmuş

kalbini gün batımı kızıl ufka yaslayan
yangın yeri sinesi ıstırap ateşiyle
kime rast geldi ise eteğinde ağlayan
silmiş yanaklarını bir anne şefkatiyle

terkisinde elemeler hayalinde bir serap
kızıl kan damlatıyor ta içinde bir sızı
zamanın rüzgârıyla bağı bostanı harap
yarı çıplak göğsünde cılız atıyor nabzı

kirli bir gök yankısı saçlarına vurunca
zehrini duman duman savurunca şehrine
nice haldesin diye hatırını sorunca
sicim gibi gözyaşı dökmüş cevap yerine

sesiz bir gölge gibi yakınlaşıyor biri
heybesinde kederi omuzunda ağır yük
taşımak ne mümkündür yaralı bir şairi
incelmiş bir yüreğin yükü ne kadar büyük

Dur Desin Biri

Haşim KALENDER

Camiler büyüdü, süsü son moda,
Üç beş ihtiyarla hoca hoş seda.
Adalet sarayı yaptık bin oda.
Hırsız rütbe alır, kolu kesilmez;
Ne hain ne sapık, ip yok asılmaz.

Boyalayıp İslam dedik adına,
Soyundu işleri, yıktık kadına.
Bakmayan kalmadı haram tadına,
Kanunsuz işler mi gavurdan fazla?
Müslüman'ı eş ettiler yobazla.

Kullar hata eder, hatasız dinim.
İçi ateş doldu, mermerden sinim.
Beni din gösterip sövene kinim,
Kitaba sünnete bakmadan atar;
Neresinden baksam dert katar katar.

Dürüst değil kimse yaptığı işte,
Yanlışları görmez beyler gidişte,
Çıkar ön saftadır biat edişte,
Yetmiş iki fırka ettik tek dini;
Kırk dinli birleşti kurtardı günü.

Evlat atasına atalık eder,
Hormon zerk edildi bozuldu bider,
Maddeye dönüştü bütün gam keder,
Fukara şükürde zenginler ağlar;
Devşirme yasalar imkânlar sağlar.

Ne kardeş kardeştir ne bacı bacı,
Kardeş kardeşini vurması acı.
Allah'tan gelenler başımın tacı,
Bizi bizim ile vurur düşmanlar;
Kaç devlet yıkıldı şimdi pişmanlar.

Kapı kilit tutmaz, sözün yeri yok.
Yukarı suçlanır, altta daha çok.
Kalender hal harap lafa karnım tok!
Vallahi hesap var gidişin kesin,
Dürüst ol gücür çıksın sorguda sesin.

Güz Avutan Bahçeler

Akif DUT

bir ayrılığın döşünde bırakıp git saçlarını
dağınık kelimelerin yası başlasın
yıkılınca hüzünden evi şairlerin
güz avutan bakışlarıyla
öylesine sus/kun
nehirler gibi b /aksın sayfalara

bazı mısralar uyanır erkenden
ayaklandırır toprağın öfkesini
kalbini alt üst edip
harf harf yontar kelimelerini ve sözlerini
kötülüğün boğazına dizilir

vedalar ansızın yoklayınca
şairin dilini
ayrılıklar
yüreğinden taşan bir sele döner
dağıtır üstüne
sinen yorgunluğu
mevsim
şiiri de susturan bir ince yele döner

güz avutan bahçeler vurgun yer birer birer
yaprağın telaşı rüzgarın kollarında diner

Geçerken Eylül'ü

Mehmet MORTAŞ

sararmış eylülde geçtim kurumuş çimenlikten
kuş sesleri eylül sarısıydı
gri bir bulut gibi yanında koşmak istedim
üzerimdeki gömlek yazdan kalma renkteydi

güne bulaşmış ayva sarısı mevsimleri
gönlümüze esen çocuk gülüşlerini sevdim
her gün çıktığım yokuşu eylülde inerken
son yağmuru ırmağın sesiyle solarken gördüm

şimdi düş kurduğumuz yerdeyim
Irmak büyüyordu usul usul
ve ağızda dünyanın yarım hevesi
eylül sarısı sarhoşluğunda
ömür saatini solarken gördüm

eksiltir yaşamak tutunduğun ne varsa
bir yara açılır üzerinde yeryüzü ölürken
öyle bir kelime söyle ki
eylül sararsın önünden dünya geçerken.

Halil Öğretmen yolunun üstünde zaman zaman uğradığı kahvehade bir çay içip kalkacaktı. Garson demli çayını koyup uzaklaşırken yan masada kulağına çalanlar dikkatini çekti. İlgiler algıları oluşturuyordu sonuçta. Eğitimden bahsediyordu masadakiler. Her biri ağzını dolduran büyük kelimelerle konuşuyordu. Eğitimi kimlikleri var mıydı acaba? Ne fark ederdi ki ama! Din, eğitim ve siyaset halkın sofrasında temel muhabbet kaynağıydı nasıl olsa. Herkes bu kulvarlarda istediği gibi at oynatıyor, bilip bilmeden aklına gelen her şeyi söyleme hakkını kendinde bulabiliyordu.

Masanın çarşıya bakan tarafında oturan kırçıl sakallı adam tok sesiyle şöyle diyordu: “Sistem Bir oturmadı gitti birader. Memlekette kendimi bildim bileli her değişen bakanla birlikte yeni bir sistem getirildi. Ama ülke eskisi gibi değil artık, imkânlar arttı. Eğitime çok yatırım yapıldı. En ücra köşede dahi eğitime erişemeyen vatan evladı kalmadı. Okullaşma oranı çok yükseldi. Üniversitesi olmayan il yok; lakin o hâle geldi ki artık üniversite mezunu olmanın da bir ehemmiyeti kalmadı. Sokaklar boşa gezen üniversite mezunlarıyla kaynıyor.

Kaç yıl öncesinde öğretmen eksikliğinden dem vuruyorduk. Dersler boş geçiyordu ya da öğretmen olmayanlar tarafından okutuluyordu. Bugün sayısı değil, öğretmenlerin kendisi eksik. Verdikleri eğitim yetersiz. Yoksa sokak niye bu kadar eğitilmişle dolsun ki!..”

Halil Öğretmen bu söz üzerine muhabbete dahil olmaktan alamadı kendini:

“Bakın beyler, bir çok meslek el ile icra edilir. Öğretmen ise işini yüreğiyle yapan kişidir. Yamuk yumuk bir kütük parçası usta bir marangozun elinde, kayalıktan getirilen şekilsiz bir taş parçası bir heykeltıraşın elinde, en biçimsiz kumaşlar bir terzi- nin elinde birkaç işlem sonrasında en güzel görüntüye kavuşabilmektedir; lakin öğretmenlik başka bir meslektir. Malzemeniz insandır çünkü. İş öyle dışarıdan görüldüğü gibi kolay değildir. İnsan zor ve girift bir varlık. Yerine göre taştan daha sert, kütükten daha biçimsizdir. Kalbine dokunamadıktan, ruhunda yol alamadıktan sonra imkânı yok ona şekil aldırılmazsınız.

Eğitim hem biraz da nasip işidir. Bazen hayatından en iyi öğretmenler geçer, yanı başında su akıp gider ancak testisi boş kalır insanın; bazen de eğitime en müsait bireyler yeterince eğitilmemiş öğretmenlere denk gelir.

Sokaktaki gençlerin zannettiğiniz gibi yetersiz öğretmenlerin elinden geçip eksik eğitildikleri için işsiz oldukları yargısı doğru değildir. Sözünü ettiğiniz mesele tamamen ülkenin istihdam imkânlarıyla ilgilidir. Eğitim, yurttaşımız için meslek edinmede önemli bir fırsattır ve memlekette zengin, fakir her

insanımızın evlatlarını okutmak için nelere katlandığını da iyi biliyoruz. Emin olun, eğitimciler olarak bu işin ciddiyetinin farkındayız biz. Memleket doğudan batıya imkânsızlıklara rağmen işinde zirveye çıkan insanımızın başarı hikâyeleriyle doludur. Bunu son zamanlarda daha sık duyuyoruz.

Biz öğretmenler yaptığımız işten eminiz ve memleketimizin insanına güveniyoruz. Şu da var ki amiyane tabirle hem eğitilenlerden hem de eğitenlerden mutlaka çürükler olacaktır. Ki onlar da ayrıştırılır veya aynı potada eritilir. Önemli olan toptan/ genellemeci yargılara bunu temel edinmemektir.

Yetişmiş, eğitilmiş üniversite mezunu gençlerimizin gönüllerine göre istihdam imkanı bulamamaları içimizi acıtan nahoş bir durum olabilir; lakin velev ki işsiz de kalsalar sokakları dolduran gençlerimizin eğitilmiş olmasını önemseyelim.

Derdimize deva olabilecek sistemsel sıkıntılar yaşadığımız doğrudur. Sürekli bir devingenlik içerisinde bulunmamız bundandır. En uygununu bulana kadar da bu bir müddet daha devam edecek gibi duruyor. Yük büyük evet. Çünkü ülkemiz büyük. Sancımız ağır...

Eğitim meselesinin istihdam imkânlarıyla birlikte planlanması hayatî önem arz etmektedir. Ülkemiz genç ve güçlü bir ülke. Kendini bulsun, umulur ki en yakın zamanda bunun da üstesinden gelecektir.

Eğitim ve ekonomi birbirini karşılıklı olarak beslemekle birlikte dengede belirleyici olan ekonomidir. Ekonominin iyi olması eğitimden beklene- nin doğru yolda ilerlediğinin göstergesi olacaktır.

Politika güdenler mutlaka eğitimin ekonomik faaliyetlerle paralel yürütülmesi gerektiğinin bilincindedirler. İş hayatına robotların girmesi dolayısıyla teknolojinin iş imkânlarını daralttığı günümüz dünyasında üretimden bağımsız bir eğitim politikasının yürütülmesi gerçeklerden habersiz bir rüyaya dalmaktır.

Bugün eğitim politikalarını istihdam imkânlarıyla dengeli bir biçimde yürütüp kalkınan, mesleki eğitime yönelik güçlü altyapısıyla insanına aldığı eğitim doğrultusunda iş sağlayan model ülke bizim için Almanya’dır. İki cihan harbinden de mağlup çıkan Almanya’nın sıkı disiplin ve sağlıklı politikalarla Avrupa’nın devi olarak bugün geldiği nokta ortadadır.”

Halil Öğretmen sözünü bitirir bitirmez sigortadan emekli, masanın kahvehaneye bakan tarafında oturan adam, yüzünde dolaşan sineğe aldırılmadan içindekileri dökmeye dair iyi bir fırsat yakalamış gibi hemen söze daldı:

“Yahu kardeşim sen bizi koca Almanya ile bir mi tutuyorsun Allah’ını seversen. On beş yıl çalıştım

ben o memlekette. Bir kere kıyaslarsak bizim onlarla kafalarımız farklı. Hayata bakış açılarımız ayrı. Adamlarda disiplin var, düzen var, iş ahlakı var. Bunu da aldıkları eğitime borçlular. Adamların eğitim sistemleri sağlam. Öğretmenler sağlam eğitim veriyor. Sittin sene onlar gibi olamayız biz.”

Masada hazır bulunan diğer arkadaşları da “tabi, kesinlikle doğru söylüyorsun.” anlamında baş sallayıp onay verdiler.

Bunun üzerine yeniden söz alan Halil Öğretmen: “Bakın arkadaşlar, Almanya’nın şu an bizden önde olduğu, koca Avrupa Birliği’nin lokomotifi olduğu doğru olabilir; ancak konumuz bu değildir. Önemli olan mücadelemize örneklik teşkil etmesidir. Toplum olarak bizler de bugünlere kolay gelmedik. Yüz yıl öncesine dayanan, yedi düvele karşı canımızı ortaya koyduğumuz şanlı bir kurtuluş mazimiz var bizim. Üç kıtada hızla kan kaybedip dağılma sürecine giren Osmanlı’dan yepyeni bir ülke çıkarmasını başardık biz. Kolay değildi bu. Kendi küllerimizden yeniden doğmak, kendi köklerimiz üzerinden hayata yeniden tutunmaktı. Biz bunu başardık. İç ve dıştan farklı mihrakların eliyle engellenmeye çalışılsa da cumhuriyetin kuruluşundan bu zamana hükümetlerin uyguladığı kalkınma hamleleriyle yurt sathında güzel işler başarıldı. Ha yeterli mi elbette ki değil. Ülkemiz çağın gerektirdiği koşullar doğrultusunda sürekli büyüyor ve gelişiyor. Her dönemin ihtiyaçları farklılaşıyor. Bu ihtiyaçları yurttaşını mutlu ve müreffeh kılacak bir şekilde karşılamak için imkânlar kıt olsa da medeniyet kodlarımıza uygun sağlam bir eğitim politikasıyla ülke çapında elde edilecek karakter, kişilik ve duruş sahibi vatan evlatlarının çoğalması büyük önem arz etmektedir. Bugün daha mutlu olmak, yarına daha güçlü bakmak bizim elimizdedir. İnsan düzelirse ülke şaha kalkacaktır. Tavandan tabana yayılan vatan sevgisi, azim ve inanç; tabandan tavanı kararlı kılan direnç ülkeye her dönemde yeni başarı ve mutluluk hikâyeleri yazdıracaktır. Böylesi bir başarı öyküsü daha dün Finlandiya’da yaşandı. Fin halkı yıllar yılı İsveç ile Rusya arasında boyunduruk halkası değiştirirken ülke sathında geliştirilen bir aydınlanma hamlesiyle bataklardan bir zambaklar ülkesine kavuştular. Beyaz Zambaklar Ülkesi Atatürk’ün masasında başucu kitaplardandır. Aynı başarı öyküsüne Almanya da imza attı. İki dünya savaşından enkazla çıkan Almanya’yı bugün bu aşamaya getiren uyguladığı politika, sergilediği duruş ve eğitimdeki disiplindir. Almanya, kalkınmasına dair başarı öyküsünü mesleki eğitime yaptığı yatırıma ve üretime dönük ekonomi politikasına borçludur.

Savaş cephesinde ele edilen zaferler eğitimdeki kazanımlarla taçlandırılmadıkça kazanmak ve

kalkınmaktan söz edilemez. Gelişmiş ülkelerin en önemli yatırımını insan kaynaklarına yöneliktir. Dünyayı yönlendiren büyük şirketlerin de politikasıdır bu. İnsana yatırım her türlü yatırımın üstünedir.

Biz bugün bu bilinçte değil miyiz? Elbette bu bilinci taşıyoruz; lakin büyük eksikliklerimiz var. Kabuk bağlamayan yaralarımız var daha. Hala ülke çapında birlik sağlamak için çektiğimiz sancılarımız var. Neredeyse her on yıla bir sığın, ülkenin belini doğrultmasını engelleyen darbelerimiz var.

Halil Öğretmen söz arasında saatine baktı. Hasta annesi için eczaneden alacağı ilaçları hatırladı. “Benim kalkmam lazım” dedi. “Son söz olarak şunu diyeyim ki karakter inşa etmek ülkeyi baştanbaşa inşa etmekten daha mühimdir. İnsanoğlunun yer-yüzündeki ilk günkü varlığından bu zamana kadar bütün dinlerin, kadim öğretilerin, kitapların, peygamberlerin, düşünürlerin yapmak istediği budur. Eğitimden asıl maksat da budur. Sağlam karakter inşa etmek. Lakin şunu asla göz ardı etmemek lazım, toplumsal değerler manzumemiz ile eğitim yoluyla çocuklarımıza aşıladığımız değerler fikir ve eylem boyutunda örtüşmedikçe, birbirini tamamlayıp sağlamlaştırmadıkça karakter inşasında bir arpa boyu yol alacağımızı kimse beklemesin. İnsanı yetiştirme bakımından sokağın rolü ve sorumluluğu sınıf ortamından daha aşağıda değildir. Sınıf ile sokağın fikir ve uygulama bakımından mutlaka birbirini tamamlaması gerekmektedir. Kişi, sınıfta öğrendiklerinin karşılığını sokakta bulabilmelidir; kişi sınıfta öğrendiklerini sokakta uygulayabilmelidir. Toplumsal değerleri yeniden keşfetmeye gerek yok. Bizim medeniyet kodlarımızda toplumsal değerlerimiz zaten mevcut. Hayatımıza uyarlamak için üstündeki tozlara üfleme ve batının bilim, sanat, felsefe ve teknolojisinden de almamız gereken kadarını alıp kendimizde harmanlayarak uyanmak için hafiften silkinmemiz kâfidir. Bunda genel anlamda eğitimcilerin aktif rol alması gerektiği kadar toplumun bütün katmanlarından her kesime büyük iş düşmektedir. Lafın kısası, çocuğun ihtiyaçlarını karşılayıp okula göndermekle eğitimdeki işimiz bitmiyor. Eğitim çarşıda da pazarda da, lokalde de, kışlada da, mecliste de, kampta da, haber bültenlerinde de, sinema ve dizi filmlerinde de, tiyatrodada da, evde de, sokakta da devam ediyor çünkü. Başarıya ulaşmak istiyorsak istisnasız olarak bu alanların hepsinde bilinçli, tutarlı ve kararlı olmayı sağlamak durumundayız. Aksi, günlük müfredatın gereklerini yerine getirmekten öte bir iş değildir. Büyük pencereden bakarsak daha çok alan görürüz. Allah yardımcımız olsun.

M.Nihat MALKOÇ

Sen Hep On Beş Yaşındasın

Gençleşirsin, yaşlanmazsın.
Sen hep on beş yaşındasın!
Hep baharsın, kışlanmazsın.
Sen hep on beş yaşındasın!

Söylemeye varmaz dilim
Vatan için öldün gülüm!
Sana gülistandır ölüm!
Sen hep on beş yaşındasın!

Gül kokarken gül bedenin...
Al bayrak oldu kefenin.
Yeri dolmaz ki gidenin
Sen hep on beş yaşındasın!

Senetten sağlamdı sözü,
Bu yurda adandı özü,
Annenin yaşlıdır gözü,
Sen hep on beş yaşındasın!

Vatan için direndin sen!
Gönüllere girendin sen!
Şehadete Eren'din sen!
Sen hep on beş yaşındasın!

Gösterdiğinde inleri...
Derdest ettik hainleri
Giderken üzdün binleri
Sen hep on beş yaşındasın!

Haine saplanan oktun,
Tekerine çomak soktun,
Gönülünden gönüle aktın,
Sen hep on beş yaşındasın!

Zalimin önünde settin
İt bindi, binine yettin
Ecdadını mutlu ettin
Sen hep on beş yaşındasın!

Canını taşa çaldın sen!
Akdine sadık kaldın sen!
Resulden berat aldın sen!
Sen hep on beş yaşındasın!

Koç oldun, olmadın koyun.
Namerde eğmedin boyun.
Asildi, şehitti soyun;
Sen hep on beş yaşındasın!

Ay yüzlüydün, delikanlı...
Ezelden şerefli, şanlı...
Ölümlüdür cümle canlı.
Sen hep on beş yaşındasın!

Sana kurşun sıkın kalleş!
Akrep gibi sokan kalleş!
Yüreklere yakan kalleş!
Sen hep on beş yaşındasın!

Bu toprağa bir can veren...
Yer, gök, dağ, denizsin Eren!
Sen ki gönüllerde yâren...
Sen hep on beş yaşındasın!

Vatana bedeldi canın,
Bayrakta al oldu kanın,
Aziz oğlusun vatanın,
Sen hep on beş yaşındasın!

Bayrağı eline aldın,
Hainlere korku saldın,
On beşinde şehit oldun,
Sen hep on beş yaşındasın!

Adamlık yaş işi değil,
Vicdandır, taş işi değil.
Şehitlik düş işi değil.
Sen hep on beş yaşındasın!

Kim demiş ölüsün Eren,
Gözyaşı selisin Eren,
Maçkanın gülüsün Eren?
Sen hep on beş yaşındasın!

İyi ki varsın Eren'im!
Gönül gözüyle görenim
Gül yüzlü kardeşim benim!
Sen hep on beş yaşındasın!

Bayraktaki kanımız sen!
Candan özge canımız sen!
Şanlı kahramanımız sen!
Sen hep on beş yaşındasın!

Sayıklama

İlker GÜLBAHAR

yıldızlı bir gecede yolum masala düştü,
gökçe hamak salındı gamzeliler gülüştü.
günler haftalar boyu nice dağlar aştım,
od ülkesinde gönül çelenle karşılaştım.
samanyolu takibi gizli gizli kılmıştı,
yüz vermeyişinden gök maviden sıkılmıştı.
ak pelerinli peri teşrif etti huzura,
sazak rüzgarlar esti tarifsiz tasavvura.
iki yanağı alev, boğaziçi'ydi kaşı,
hayret içinde kaldı devrin mahir nakkaşı.
görmedi hiçbir belde böyle masum talanı,
duymadı sağır sultan aşıkanda nalanı.
cezbesinin haresi gülle karış karıştı,
çeşminde her nazarı hazin bir yakarıştı.

ışıl ışıl balkıyıp kıskandırdı mehtabı,
kement ile bağladı gözümden içtinabı.
yan nazar ile canan kınından kılıç çekti,
kalbimin duvarlarını delip geçecekti.
çözüldü dizlerimin bağı yere yığıldım,
ruhâni bir göç ile tespîh gibi dağıldım.
kesik kesik silindi zihnimde her ne varsa.
kut kuşuna musallat yedi başlı düçarsa,
tertemiz bir aleme kanatlanıp da göçtük,
hayaller kıskacına düşüp yakamoz saçtık.
ruhun mengenesinde kızıl ateş yakıldı,
örümcek ağlarına yeğîn heva takıldı.

billur taneli sema ayla ışığa kandı,
sapsarı bir hareyle mor tepeler yıkandı.
kollarında yaylandı aşk çözümlü bilmece,
tarife sığamazdı cananla geçen gece.
hiçbir eser kalmadı yürek donduran kıştan,
mest oldum gözlerinden aşkla kopan alkıştan.
saçımda dolaşırken elleri dizi dizi,
ipek bir seccadeydi sanki kıvrılan dizi.

gece keskin sancıyla bölündü birden uykum,
dağıldı silik rüya aydınlık çöktü kum kum.
seherle ışıdı gün göz göz olup karaltı,
kelebek kanadıydı cananın boyun altı.
aydınlandı düşler ülkesinde son karanlık,
gizli lisanla bitti gün ayracı sahanlık.

Celalattin KURT

Bahtiyaar

bahtiyaar / bahtiyaar
dil sustu, şiir hani
kapandı mı hançerenin
sevgi sesli mağarası

söz nerde barınır
nerde arınır kelimeler
mıknatısı düştü
lütûfkâr sevgilerin
bahtiyaar bahtiyaar
bana nedim'in diyarından
kelimeler getir

artık sulara yazılmaz
ve okunmaz kavil
ne işvesi kaldı
ne de neşesi
içimizdeki şiirlerin

güne, gökyüzüne düşürdüğümüz
beyazımsı aşk gölgesi
ayan-beyan belli değil
ve kerem türkülerinin
tellerdeki sesi
alımlı değil

ip koptu
bir kuşakla bir kuşağın arası
anlaşılmaz hâl oldu
bahtiyaar / bahtiyaar
bağla liflerini kelimelerin

dağ kopsun
gök devrilsin isterse
şiir, şiir tadında
türkü, türkü tadında olsun
âsaf halet'in sesi
sesimle ses bulsun yeter ki
bahtiyaar / bahtiyaar
gelecek mi bu yıl bahar

Duvar

Gülçin Yağmur AKBULUT

Ne hayalperestim ne de şizofreni. İnsanların sustuğu yerde başladım konuşmaya duvarlarla.

Uzun kalacak kadar komşuyuz seninle. Senin payına taş beton varlığını sürdürmek, benimkine ise taş betonlarla söyleşip dertleşmek düştü. Dil kurumuş, yalnızlık soğuk, gönül ıssız. Yüke yük katıyor kimsesizlik. Yükü hafifletecek omuz gerek veya kerpiç cidar. Aramak tek başınalıktan geçer. Ben dost olarak seni buldum sessizliğimin başkenti benliğime.

Boşluk, çatı katında. Kendimden ve senden başka kimseye borçlu değilim bu hayatta. Dinliyorsun, kimseler inanmasa da konuşuyorsun benimle. Bazen gülüyor bazen de ağlıyorsun bu kocamış adamla. Yol gösterdiğin çok oluyor, içinden çıkılmaz durumlarla karşılaştığımda.

Kalabalık maskelerle dolu etrafım. Isırğan, zehirli, tuzaklarla dolu dilleri insanların. Sevgi, kör kafese hapsedilmiş bir kuş. Merhamet demirden kefeneye sarılı. Aşkın saflığı, kötülüğün efendisi tarafından kundaklanmış. Gergin tel üzerinde yürüme çabası yaşamak. İnsan kalbi yerine senin kolonlarına zincirlemek kalbimi, inan çok daha güvenli yağma panellerim.

Kıracı olduğumuz bu âlemde aynı şafağa uyanıyoruz. Bir fark var ki senin misafirliğinin benimkinden daha uzun olsa gerek. Benimkisi son nefesimi verene kadar seninkisi ise kıyamet gününe... Galiba son nefesi vereceğim gün pek de uzak değil. Yaş kemale erdi. Hastalıklar kol geziyor etrafımda. Benden sonra kimlerle dertleşeceksin kim bilir? Başka kimlerle yaşam ortaklığı yapacaksın dünya ekseninde. Umarım benden başka hiç kimse seninle dertleşecek kadar yalnız kalmaz hayat sofrasında.

Vakit öğle sonrası. Ocakta bir demlik dolusu hatırı sayılır çay. Yanında tazesinden bir tabak dolusu kremalı bisküvi. Bir senden bir benden sözcük sözcük demleme zamanı sohbeti. Hoşbeşe eşlik etmek amacıyla sehpanın üzerinden bize göz kırpmakta titrek melodika. Sararmış yapraklarda bekleyen yıllanmış şiirleri de unutmamalı sohbete dâhil etmeye.

Gönül yarasından mı başlamalı söyleşiye ekmek kavgasından mı söyle. Bozuk dünya düzenini mi sorgulamalı yoksa fakir zengin ayrımını mı? Zamanı kuruyan çiçeklere mi içerlenmeli, göç telaşındaki kuşların gidişine mi hüzünlenmeli? Cemal Süreya'yı mı yâd etmeli Abdurrahman Karakoç'u mu? Söyle.

Gün ikindiye devrilirken ne de keyifli oluyor seninle bir fincan kahve yudumlaması. Kahve telvesi daha kurumamışken dev bir sinema ekranına dönüştürüyorsun bloklarını. Çember çeviriyoruz sokaklarda. Işıl ışıl parlıyor mahallenin bütün afacan çocuklarının gözleri. Sırtıma yediğim terlik darbesiyle irkiliyorum. "Yemek hazır Şinasi! Hâlâ ekmek almadın mı?" Bu kadife ses, annemin ipek pürüzsüzlüğünün sedası.

Tellal olmuş göğsümü çınlatırken korkularım var gücüyle kulaklarıma asıldığını görüyorum babamın. Haksız da değil yani heybetlim. Elle tutulur bir tane not yok ki karnemde. Bir müzik zayıf değil,

bir de beden eğitimi. Onlarda yüzünü güldürmeye yetmiyor adamın. Eğip başımı önüme öfkeminin dinmesini bekliyorum Rasim Ağa'nın. "Ah be! Babam, keşke bir gün çat kapı gelsen de bir kez daha kulaklarımı kızartsan!". diyorum dev ekrana.

Devam edegelen bir kanama sesi çalınıyor kulaklarıma. Hayat dolduramadı aramızdaki boşluğu ilk aşk adına. Ardından, gözyaşlarım yüzümü çürüttü. Paravanda beliren silüetin, hâlâ ilk günkü gibi hızlandırdı kalbimin atışlarını. Göğsümdeki devle vuruşurken avaz avaz çağırdım yaşamadıklarımızı. Kaybolunca ekrandaki karartın bir avuç çivi saplandı yüreğimin hücrelerine Bade.

Gençliğimin gölge haritası vurdu bu kez taş tuğla örekerin üzerine. Poyraz gibi esiyor delikanlı çağım dünyanın atmosferine. Nehir çağlar, bulut üşürdü kükreyişime. Meğer ihtiyarlıkmiş hüznün rengi. Şimdilerde bir tas çorba kaynatmaya aciz Şinasi.

Ekran kararıp yeniden yaktı ışıklarını. Afsa ile Hafsa top koşturuyor odaların içinde. Menzilsiz bir sevda evlat aşkı kalyonumda. Mutfak, salon, koridor dönüp dolaşiyor hakikatli arkadaşım gözlerimin önünde. Dört kış devirdim, ahirete göçeli ardından Hülya. Hayat iki periyoda bölündü. Sen ve senden sonrası. Evlat tekne eksik, soğuk karanlık bir çemberin düzleminde. Kızımızın biri ülke dışında, diğeri ülkenin diğer ucunda Hülya.

Şimdiyse bir mahkeme kuruldu perdede. Sırtında çübbesi, ne kadar da asil duruyor, müvekkilini savunurken avukat Şinasi. Adaletin temsilcisi, doğruluğun mümessili. Binlerce yıkılmaz duvarı tuzla buz etmişti mesleğinin zirvesinde. Toprağın bağrında gelincikler açtırır, hırçın taylar koştururdu dürüstlüğün bahçesinde.

Fazlasıyla yâd ettik geçmişi, gelelim kentlerin bugününe. Keder soluduğunu görüyorum âdemoğlunun. İnsan insandan habersizce... Dün sabah, bir haftalık bir cenaze çıkardılar yan bloktaki dairenin birinden. Kavak boyu bir kasvet çöktü iskeleme. Haydi, kimsesi yok diyelim adamın. Kapı komşusu da mı çalmıyordu kapısını zavallı ihtiyarın. Korkarım ki Şinasi'nin de sonu böyle hazin...

On yedisinde bir genç kız. Daha çiçeği burnunda bir filiz. Geçen hafta bugün bırakmış kendini boşluğuna ölümün. Duydum duyalı, güneşli bir günde kar altında kaldı bedenim. Ne derdi olabilirdi ki buncacık bir kızcağızın. Afsa ile Hafsa düştü göz bebeklerimin merkezine. Anne babasına sabır ver diye yalvardım yüce Rabb'ime.

Eh be, en iyi dinleyenim, en iyi çözüm bulanım, duvarlarım! Saat gece yarısını çoktan geçmiş yine. Seninle doyum olmaz geçmişin ve geleceğin sohbetine. Hele bu gece uyusun da bu pirifanı, yarın kaldığımız yerden devam ederiz ömrümüz yeterse. Yalnızlık elim Şinasi. Sırtını taş duvarın dostluğuna dayayacak kadar da biçare.

Ne hayalperestim ne de şizofreni. İnsanların sustuğu yerde başladım konuşmaya duvarlarla.

Ayşe ARSLAN

Seraptan Öte Bir Şiir

karşına çıkan tuz da olsa lokma da
çıkıyor sebepsiz değmiyor can cana

bildim ezelden ebede bir düğüm var
çözülmesi zor ölüm düğümü insan kursağında
her düğümün bir ayinesi var zahirde

vuslat buz kesigi her dem şah damarında
yağmur rahmetse ipekten kumaş
zahmetse buzdan mermi

ya insan lisanı çeşit çeşit
sevgi yoksa söz içinde
hep zahmet cana her söz

can kırığı benzemez kemik kırığına
kaderde varsa nasip olur umulmadık ne varsa
umulmadık...

kayadan sertmiş insan eti bilmezsin
kırıldı mı kalp tuza döner bin parça

titriyor ruhum asılı bir yaprak gibi ağaç dalında
güz vurdu rüzgar savurdu
ha geldi gelecek diye beklemedeyim o gün

vakti gelen olur
vakti getiren de O'dur
olmazları olduran da

bel bağlanmazmış ruhsuz korkuluğa
dost dost diye dolanmışız yanlış boyunlara
tek dost O, O'ndan başkası dost olmazmış insana

anmak varken söndü sözümüz
bildim hikmetini gecikmenin de olmayanın da
nasip dağ olsa erir içecekse insan

vardım vara vara bir cana seraptan öte bir şiir
yolum yolunu bulsun istemem başka
yaratana kurban verdi en güzel sözü içime
ne çıkar kimse olmasın yalnızlık yoldaşımdır

kimsesizken kimseyim huzurunda
bir sen varsın Rabb'im

Üç Şiir

Sophia Jamali SOUFI

Başlangıç

izolasyonda ve geceleri
ve acılık ve yaralar
gözlerin beni hayata çağırıyor
sesinin yankısı hafızamda akıyor
senin yokluğunda
sokaklar benimle yabancı
ve yıldızlar parlaklığını kaybediyor
her zaman
eksik parçaları kollarında buluyorum
izolasyonda ve geceleri
ve acılık ve yaralar
gözlerin beni hayata çağırıyor...

Jucond

acıya alışmak büyük bir acıydı
sessizlik ölüm demekti
küller ve enkazlar arasında
yaralarımı ısıriyorum
bu kısa gölgeler küçük umutlarımı nereye götürüyor?
yalnızlık kızgın bir kurttur
bu beni parçalara ayırıyor
hiçbir şeyim kalmadı
eksik bir gülümseme dışında
ya da artık hatırlamadığım bir anı...

Beklenti

yalnızlığını hatırla
kapalı kapılar ardında
kimse seni bulamayacak
kenji'nin ölümü, ayakta durmak ve nefeslerinizi saymaktır
çığlıklardan kaçırıyorsun
kayıp anılar tekrarlanıyor
karanlık bir köşede oturup asla gelmeyecek sabahı bekliyorsun...

Kadir KÖSE

Miras

Doğdun bu dünyaya beşer oldun da
İmtihanın zordur göresin oğul!
Artık gençliğini yaşar oldun da
Bunun önemine eresin oğul!

Yaradılış gayen Hakk'ı bulmaktır
Ve insanlık pâyen dürüst olmaktır.
Bunların yolu da kendin bilmektir,
Kendinin farkına varasın oğul!

Orta Asya'yı saran senin ceddindi,
Afrika'ya giren senin ceddindi,
Viyana'ya varan senin ceddindi,
Kafanı bunlara yorasın oğul!

Unutma şehidi, akan al kanı,
Artık tehditlerin sensin kalkanı.
Devletini yok etmeye kalkanı,
Şüphesiz alnından vurasın oğul!

Kimsenin malına gözün dikmeden,
Irzına, tarzına kötü bakmadan,
Hakk'ın rızasından dışa çıkmadan,
Yaşamı dürüstçe süresin oğul!

Sılayırahimi imhâl eyleme,
Eşini dostunu ihmâl eyleme,
Komşunun hakkını ihlâl eyleme,
Onlara çok değer veresin oğul!

Her olur olmaza hemen atılma,
Eyleme, söyleme birden katılma,
Sapkın fikirlere sakın tutulma,
Her zaman temkinli durasın oğul!

Henüz planını inşa etmeden,
Var ise sırrını ifşa etmeden,
Zor olan işini icrâ etmeden,
Daima bilene sorasın oğul!

İyiliği şiar edip güdesin,
Medet umanlara şartsız gidesin,
Fakire, müşküle yardım edesin,
Mahzun gönüllere giresin oğul!

Ecel kapımızı bir gün çalacak,
Bu çarkı döndürmek size kalacak,
Ezelden ebede köprü olacak,
Dededen toruna töresin oğul!

Eğer bu sözlerim virdin olmazsa
Davana kaldıraç mürdün olmazsa
Hatta içselleşip derdin olmazsa
Yaşasan ne fayda firesin oğul!

Gelir isek bu öğüdün özüne ,
Yaşa, yaşat sen de bunu kuzuna.
Bilesin ki bunlar sana hazine,
Servetin, sermayen, mirasın oğul!

Değişti

Tacettin ÇETİN
(Havaî Abdal)

Bir yaman düş gibi oldu hayatlar,
Yolumuzu çizen yazgı değişti.
Dolaysız, tertemiz bir yaşam idi,
Parçalar kayboldu dizgi değişti.

Göksel bir umutla çıkmıştık yola,
Yürürdük yarına girip kol kola,
Menziller dönüştü kupkuru çöle,
Rotamız bozuldu çizgi değişti.

Körelde duygular, kalbimiz bitkin.
Kurudu tarlalar vermiyor ekin.
Gönülde kibir var, yüreklerde kin.
Anlayış, kavrayış, sezgi değişti.

Havayî Abdal'ım korkunu söyle!
Otuzu az gelir kırkını söyle!
Ellere bakma sen türkünü söyle!
Sazımız caz oldu ezgi değişti.

Cemal KARSAVAN

Aşk mıydı Adın Yoksa?

kuzguni bir akşamüstü
dönencenin çarkında kaybolmuş
kümelenmiş sığınaklar ararım
kamburu sırtımda
hayali karabatak

silinmiş bir kartvizitte
düşler mercek altı
ovuşturduğum gözlerim kanar
yıpranan zamanlarda
kayıtsız bir ömre ağlarım

şeytan çıkmazı koydum adını
içtim zehrini
sayıkladığım gecelerde
kabuslar karabasan
aşk mıydı adın yoksa?

Ashab-ı Kehf Uykusu

Murat ÇOLAK

uyuyalım madem
bu kadar az isek
uyuyalım madem
bu kadar güçsüz isek
uyuyalım madem derin bir uykuya

yedi genç ve bir köpeği uyumuşlar
zulmün işgalinde bir dünyada
yedi genç ve bir köpeği güçsüzdü
şimdi milyarlarca inanan varken
güç yetiremiyor yine zulme

bir ashab-ı kehf uykusu ver Rabb'im bize
uyuyalım madem yine

yahut uyandır bizi yeniden
mağaradan çıkmayı nasip eyle.

1

Gün aydınlandı. Şafak çoktan sökmüştü. Kuşlar henüz karalanmamış gökyüzüne eskizler çiziyordu. Ceviz ağacı meyvelerini vermiş, güzün gelmesini sadakatle bekliyordu. Ağacın yaşlı gövdesinden kırk beş derecelik açıyla süzülen ışık hüzmeleri arasından sinekler uçuşuyordu. Sürekli aynı hizada dönüyorlar ve hiç sıkılmadan bu güneş ışığından faydalanıyorlardı. Adeta bir kapı var gibiydi gökyüzünde. O kapıya çarpıp usanmadan tekrar geçmeyi deniyorlardı. İşte o kapı: karanlıktı ve sinekler karanlığı asla sevmezdi.

Uyandıığında aklına yine ilk o gelmişti. Gece yarken, yemek yerken, manzarayı izlerken peki en sevdiği şarkıları dinlerken? Nasıl olurdu? Etrafına baktı. Odası darmadağındı. Kıyafetler birbirinin üzerinde durarak yığın oluşturmuştu. İzmaritler küllüğün içerisini doldurmuş masaya düşüyordu. Alkole de başlamıştı. Bira şişesi yan devrilmiş kendine doğru bakıyordu. Kafasının içi ise odasından daha dağınıktı. Aynı şeyleri düşünmekten, haftalardır hatta aylardır aynı soruyu sormaktan. Devleşmişti kelime:

-NEDEN!

Kocaman bir neden onu yiyip bitiriyordu. Hayatı sorguluyor ve manasızlaştırıyordu.

-Neden sevmedi?

Aniden kendini döngüde hissetti. Evet depresyondaydı. Ve delirmekten zerre korkmuyordu. İnsan en sevdiği şeyi kaybedince korku duygusu kalıyordu.

Yatağından hızlıca kalktı ve yüzünü yıkadı. Aynadaki de kimdi öyle kendisine bakan? Saçları uzamıştı. Dolaptan makası aldı ve saçlarını kesti. Kısacık olmuştu. Hiçbir şey hissetmiyor, gözlerinin altındaki mor halka günden güne büyüyordu. Stresten yüzünde sivilce çıkmıştı. Üstünü çıkardı ve boy aynasından kendine baktı. Ne kadar kilo almıştı. Sağlıksız beslendiği için. Artık kendini gerçekten başkasına dönüştürmüştü. Zaman mıydı insanı değiştiren yoksa insan mıydı zamanı değiştirmek isteyen?

Saate baktığında ikinci olmuştu. Gece geç saatlere kadar uyumuyor gün boyu ise uyanamıyordu. Bir sigara yaktı ve manasızca duvarı izledi. Perdeyi açmadı, gün ışığı dahi görmek istemiyordu. El bilekleri o kadar cansız duruyordu ki tıpkı Nilüferler Arasında Yatan Kadın tablosunu çağırıyordu. Kafasını tekrar yastığa koydu ve uyuya kaldı.

2

Günde on altı, on yedi saat uyuyordu. Ve uyuyunca unutum sanıyordu. Lakin bilinçaltı uy

kudayken de görevini yerine getiriyordu. Rüya görüyordu. Bazen o kadar saçma oluyordu ki anlam veremiyordu. Bir defasında çatıdan atlarken sinekler tişörtünden tutuyor ve onu kurtarıyordu. Zaten dışarı da çıkmıyordu. Tek gördüğü canlılar, sineklerdi. Uyanınca perdeyi araladı yine ilk onlarla karşılaştı. Hiç bıkmadan uçuşuyorlardı. Karanlığa çarpıp tekrar dönüyorlardı. Kanatları saydam bir o kadar da kuvvetliydi. Turuncu gözleri adeta yüksek derece gözlük kullanan bir insanın gözlerini andırıyordu. Bacakları tüylüydü. Ön bacakları, birbirine sürtmek için yaratılmıştı adeta. Ağacın yapraklarının arasından süzen ışık bu canlılara yaşam kaynağı oluyordu, her gün...

Bir süre sinekleri izledi. Sadece izlemedi aynı zamanda da düşündü. Ne yapıyordu, amaçları ne olsa gerekti? Her gün aynı şeyi yapmaktan sıkılmıyorlar mıydı? Neden ışığın bittiği karanlığın başladığı yere çarpıyorlar geri adım atıyorlardı? Tüm bu sorular aklını meşgul ederken bir şeyi fark etti. Kendisi de sinekler gibiydi! Günlerdir döngüye girmişti. Uyuyor, uyanıyor, aynı şeyleri düşünüyordu. Neden, sorusuyla baş başa kalıyordu.

Bir amaç uğruna yaşamaktı dünya. Herkesin bir görevi olmalıydı. Bu sinekler dahil boşa yaratılmamışken niçin kendini umutsuzluğa sürüklüyor, günden güne ruhunu çürütüyordu? Sinekler karanlığı sevmezdi. Kendi ise tam aksine yıkık gönlüne karanlığı yama dikmişti. O da ışık görünce kapıya çarp gibi uzaklaşıyordu işte!

Işık farklı bir açıdan yayılınca sinekler de onu takip etti ve gözden kayboldular. O da pencereden gözünü çevirdi, odasına baktı. Her şey yine aynı dağınık ve düzensizdi.

Aniden doğruldu ve lavaboya gitti. Yüzünü yıkadı. Adeta aydınlanmış gibi hissediyordu kendini. Kaç aydır görmediği bu ölgün gözlerde bir kıvılcım görmüştü. Gözlerinin karanlık derinliklerine hapsedilmiş o küçük kıvılcımı harlamaya niyet etmişti.

Kaç gündür duşa girmiyordu, temiz elbiseler hazırladı ve duşa girdi. Başından aşağı su akarken her şey gözünün önünden geçti. İnsan kendini en çok sevmeyerek cezalandırırdı. İşte tam olarak bunu yapmıştı.

Uzun zamandır bu kadar güzel koku almadığından ruhuna çekti bu kokuyu. Sonra saçlarını sevgiyle taradı. Dişlerini fırçaladı. Ve banyodan başlayıp tüm odadaki çöpleri attı. En son bira şişelerini atarken "Bir daha içmeyeceğim, sağlığıma zarar veriyor." dedi. Ve sonraki günlerde de gerçekten de söylediğini yerine getirmişti. Sigarayı da günden güne azalttı hatta dumanı onu rahatsız etmeye başlamıştı.

(Gerçeklik arıyorsanız: insan beyni bağımlılıktan daha güçlüdür.)

Dışarı çıkarken ayakları titredi. Demir kapı onu görünce paslanmış sesiyle şaşkınlığını gizleyemedi.

-Gıcınıuuuuurrrrt...

Ağaçlar, toprak, gökyüzü, çimenler, merdivenler daha önce böyle gözükmemişti. Hepsi sanki renklenmiş ve canlanmıştı. Merdivenler gökyüzüne dayanmış sanki kendisini çağırıyordu. Komşusu Narenciye Hanım seslendi:

-Kızım neredesin kaç gündür, kapını çalıyorum lakin yoksun. Tatile gittin sandım, ses çıkmayınca diğer türlü düşünmeye aklım almadı.

-Eev... ddey..diim...

Kaç gündür kimseyle konuşmuyordu ve doğaldı böyle kelimeleri birleştirememesi.

-Anladım kızım, iyisindir umarım.

-İyiyim.

Narenciye Hanım, pek güzel şeyler düşünmemişti. Kız hızlı adımlarla evine doğru koştu. Temizliğe kaldığı yerden devam etti.

Yeni serdiği çarşafın üzerine uzandı. Sanki bir fırtınadan çıkmıştı ve şu an gökkuşağını izlemekle meşguldü. Hayatı aslında o kadar da zor değildi, sadece insanlar düşünceleriyle zorlaştırıyordu. Kendine inanmadı, aynaya doğru koştu. Gözlerindeki kıvılcım duruyor mu diye baktı. Evet, hatta eskisinden de daha görünür olmuştu. Dudaklarının kenarına gizli bir tebessüm kondurdu. Masada gördüğü beyaz laleyi eline aldı. Aniden mırıldanarak dans etti. Sinekler geldi aklına. Perdeyi araladı. Tıpkı onlar gibi pencereden vuran gün ışığıyla dönmeye başladı. Kollarını, ince bileklerini yukarıya aşağıya bir düzen içerisinde kaldırıp indiriyordu. Ayak parmak uçlarıyla uzanıyor arada laleyi kokluyordu. Sonra telefonundan 'La DonnaE Mobile' parçasını açtı. Ritme uygun hareket etti. Şarkı bitince kendini yatağına attı. Duvarı izledi.

-Evet, evet, karanlıktan çıkmıştı. Gün ışığıyla besleniyordu ruhu. Kaçmıyor aksine oraya gidiyordu.

3

Sabah oldu. Bugün bir şeyler ters gitmişti. Sinekler yoktu. Toprağa çakılmışlardı. Bedenleri büzülmüş, yumru haline gelmiş öylesine yatıyordu. Evet, gün ışığını beklerken karanlığa hüküm giymişlerdi. Ve hava çok soğuk olduğundan donarak ölmüşlerdi. Bazen beklemek de zararlıydı. Ne kadar ümit beslersek o kadar hayal kırıklığına mahkumduk. Lakin bu sinekler gelecek şeyi beklemişlerdi. Tek hataları beklenen şeyi zamandan soyutlamaktı. Zaman elbette her şeyden daha uzundu, en çok da ömrümüzden...

Uyandığında hemen perdeyi araladı. Gözü sinekleri aradı. Yoktular. Kocaman :

-Yok!

Hemen aşağı baktı. Evet oradaydılar. Artık yaşamıyorlardı. Hızlıca merdivenlerden inip bahçeye geldi. Dört taneydi. Biraz üzüldükten sonra aklına mezar yapma fikri geldi. Hemen dört küçük çukur kazdı. Sinekleri aldı. Ve o an gözünden yaşlar süzüldü. O kadar hızlıydı ki bu damlalar, aylardır mahkum gibi fırlamışlardı gözbebeklerinden. Özgürlüklerine kavuşmuşlardı. Topraklı ellerini üzerine sürdükten sonra eliyle gözyaşlarını sildi.

Aniden adım sesleri yükseldi. Kafasını kaldırdı, Narenciye Hanımdı.

-Kızım pencereden seni izliyordum. Sonunda dayanamayıp yanına geldim. Umarım iyisindir.

-İyiyim... Teşekkürler.

-Peki o kazıp toprakla kapattığın şey ne?

-Sinek mezarlığı.

-Aaa, kızım sen iyice şaşırmışsın, bir doktora mı görürsen, psikiyatriste filan. Bak olmaz dersin hoca var, okur üfler. Hiçbir şeyciğin kalmaz.

O, bu sözlere sinirlendi ve aniden eve koştu.

Narenciye Hanım onu şaşkınlıkla izledi. Ve içinden şu cümleleri geçirdi:

-Vallahi aklını kaçırmış bu kızcağız. Sinek mezarlığı da ne, ilk defa duydum. Yalnızlıktan kafayı üşütmüş olsa gerek. Bende de hata var tabi, komşusu olarak ona sırdaş olmalıydım. Ne suçu canım, benim uğraşacak tonla şeyim var, hem ne işim var yabancıyla? Hırslı mıdır, hırsız mıdır! En iyisi uzak durmak...

4

Yağmur doğayı yıkamıştı geceleyin. Toprak kokusunu seven Narenciye Hanım pencerelerini açtı. İçeriye dolan kokuyu burnundan ciğerlerine kadar çekti. Derin derin nefes aldı. İçi geçti, birdenbire kanepesinde uyuyakaldı. Tansiyon ilaçlarını içmeyi, pencereyi kapatmayı da unutmuştu.

Lamba titretilen bir şekilde sallanıyor, saçtığı ışıklar yalpalanıyor. Rüzgar ıslık çalarak ağaçların yapraklarını uyandırıyor. Yağmur çatıyı dövüyor damlaları toprağı deliyordu. Aniden uykusundan uyandı, kalp artışı hızlanmıştı, başı dönüyordu. Sehpanın üzerindeki ilaçlarını hatırladı. Elini uzattı lakin ulaşamadı. Telefonu da sehpanın üzerindeydi. Aklına kendisini yıllardır aramayan oğlu geldi. Sahi arasa açar mıydı bu saatte? Arayacak kimsesi ve başka çaresi yoktu. Elini uzattı, ulaşamadı. Nabızı daha da hızlanmış, ne yapacağını şaşırmıştı. Başını yastığa yasladı. Yukarı doğru baktı. Pes etmişti. Gözleri ampule ilişti. Yağmurdan kaçan sinekler evine sığınmış, daire çizerek ışıktan faydalanıyorlardı. O gece Narenciye Hanım'ın son gördüğü şey sinekler oldu.

Mevlüt YAVUZ

S/at Beni

yeşermez bu kabuk, patlamaz bu göz,
geçse de üstünden iki bahar yaz.
çiçek de meyve de tohum da tutmaz;

mangalına kömür diye at beni,
yaşanmamış ömür diye sat beni.

içindeki cini çıkmış şişeyim;
meclisi tarumar, metruk köşeyim.
düşeceksem ocağına düşeyim,

tandırına hamur diye at beni,
yaşanmamış ömür diye sat beni.

işim bitmiş diye defterimi dür,
kor ateşten çıkar, soğuk suya sür,
vur,ez istediğin şekile döndür;

körüğüne demir diye at beni,
yaşanmamış ömür diye sat beni.

üçüncü tekilim her zaman usta,
“o” oldu vekilim, düşmana, dosta.
söylenmedik söz mü kaldı kamusta?

lügatinden zamir diye at beni,
yaşanmamış ömür diye sat beni.

Akıl Ermez

Vedat ÜNAL

Akıl ermez yaratanın işine,
Kolayından verir gücünden verir.
Kimisinin bolca verir başına
Kimisine azcık ucundan verir.

Para puldan, maldan eder kimini,
Tutunduğu daldan eder kimini,
Gönüllere sultan eder kimini,
Yüce bir sevdanın tacından verir.

Kimisine yağmur gibi yağarken
Kimisi de gıdımla yer yığarken
Kimisi anadan borçlu doğarken
Kimine yokluğun içinden verir.

“Yürü be hey” derse bir de kuluna,
Hayalden öteyi serer yoluna.
Kiminin tezelden verir eline,
Kimini erteler gecinden verir.

Veren O alan da, kim ne karıştır.
Kimin mülkü O'nunkinyle yarışır.
Yerin göğün sahibine yaraşır,
“Kün fe yekün” der de, hiçinden verir.

Şaban ÇETİN

Yalnızsın Ey Kalbim !

vakt ikindi, yeller esiyor serde.
eylül bulutları gelip geçiyor,
sendeliyor ruhum düşüncelerde.

yalnızsın ey kalbim, yapayalnızsın!
masmavi göklerde kayıp yıldızsın!

içtin ömrünce gam usaresini,
dinle yalnızlığın soğuk sesini,
şen şakrak olsa da çepçevre âlem;
senin nasibindir dünyada elem.
murat sunar sâki peymanelerde,
bahtsız olmak varmış sana kaderde.

yalnızsın ey kalbim, yapayalnızsın!
hanidir göz nurun, güneşin nerde?

rüzgâr ince ince üşütüyor bak!
bıraktı vuslatı mahşere firak,
razı ol bahtına küsme desem de
ey kalbim, dalgalar kaynar sinemde!

dokunsan yağacak serin gözyaşım,
değecek buluta bu dertli başım,
sarı yaprakları saçıyor rüzgâr
bahtımca perişan şimdi gülizar.

yalnızsın ey kalbim, yapayalnızsın!
uzadı gölgeler harabelerde.

an gelir kapanır bu kara perde.

Kabuk

Ahmet KARPINAR

şehre yerleştiriyorsun gülüşünü
saçlarını kızıla boyuyorsun
mutfak dalgın olunca çayın altını kapatmayı unutuyorsun
karıncayı incitecekse düşünmeyi iki elinle yapıyorsun
geceyi ise baykuşun gözlerinden boşaltıyorsun
hafife almanın suç sayılmadığı şehirlerde
yarına kendini koyuyorsun

hadi kalbinin sürgüsünü çek
kanayan yerinden başlayalım kuşları uçurmaya
insan kanadığı yerde kaybolur / bulunur
inanmıyorsun

bu bozkır bu buğulu zaman
nasıl da karşılıyor hiç dokunulmamış çeperlerini
dalıp gittiğin şehirlerde daha kör
uzayıp giden yollarda ardını kollayan bir çerçi
bir türlü duldalanamadın o gölgeliğe

hadi kalk düşürdüğümüz şehirlere gidelim
gölgesiz topraklara ağaç bulduk diyelim

yatağına yorgun umutlar ser / öyle kalsın çıkmasın lekesi
bir şarkıya dudaklarının ardından eşlik et / duyulmasın çağıltısı
vaktin olmasa da tamamlanmamış bir güne yürümeye / gölgeni geride bırak

hadi kalk acıyan bakışlarına gidelim
ruhunun karanlık mankenlerine masum bir kalp bulduk diyelim.

İbrahim BİRGÜL

Bir Annenin Ölümü Üzerine

Bu yazıyı sadece bir küçük kıza yazmak istiyorum. Evet. Sadece ona... Sarı saçlı kalın gözlüklü bir kıza. Sirtında yeşil çantası ve üzerinde bordo ceket olan belki biraz şımarık belki biraz çok sevilen sarı saçlı bir kıza yazmak istiyorum. Okul yollarında gördüğüm siyah çizmeli kıza yazmak istiyorum. Belki yıllar sonra...

Ey küçük kız!

Bugün gözlerin annesiz bir çocuğun bakışı gibi sessiz şimdi... Annesiz kalma korkularını taşıyorsun içinde. Bu rüyamı yoksa? Annen gerçekten yok mu artık? Sağında solunda hep yalnızlığın... Ey acısına ram olduğum uzak iklimlerin esen nuru... İçinin sessiz çılgınlıklarında boğuldun. Ellerinden aldılar en sevdiğin oyuncaklarını. Sana hiç kimsenin yaşamadığı bir mevsim kalmış sanki. İçinde güneşin olmadığı ıssız mevsimler...

Bir eylül böylemi yaşlandırır insanı? Bilmiyorum. Bir acı ne kadar büyültür insanı? Eylül hep böyle hüznü mü kokarsın? Ey acısına ram olduğum uzak iklimlerin esen nuru. Kalbimi yaşlandıran gözyaşlarını gömdüm yüreğime. Hüznü kokan cümlelerimin hecesisin. Ayrılık dolu şiirlerimin ağıt dolu bitişi...

-Ağlıyor musun? Ama böyle daha çok şiir olursun. Böyle daha çok kanarsın en ince yarıdan.

Yürüyorsun. Görüyorum seni uzaktan. Rüzgâr bu sefer saçlarını değil gözyaşlarını savuruyor. Gözyaşların kuruyor yanaklarında. Ayaklarının altında kurumuş yapraklar var. Onların sesini duyuyorsun. Kuşlar kanatlarında bir gözyaşı taşıyarak hüznü taşırlar hiç bilmedikleri iklimlere. Sonbahar böyle işte... Biraz hüznü, biraz şiir biraz ayrılık kokar. İnsan kuş olup uçar yeni ülkelere. Ayrılıklar büyütür gidenlerin adını. Ben bunu önceden tanırım. İnsan bir yaprak gibi kopar dalından. Sen halâ annesinin küçük, yaramaz ve şımarık kızı... Sirtında yeşil çantanla üzerinde bordo ceketinle ve siyah çizmenle halâ okul yollarındasın. Ve ben belki birazdan ellerinde kitaplarla görebilirim seni. Birazdan ürkek adımlarından seni tanıyabilir, sana seslenebilirim.

Benim kalbim, bahçesinde duvarları olmayan bir şehrin kenar mahallesidir. Sokak lambaları mahallenin haylaz çocukları tarafından sapanla kırılmış, şehrin en tenha, en ücra mahallesi gibidir. Benim kalbim bütün yaşam aydınlıkları alınmış bir mahalle gibidir. Senin evinin önünden cadde geçer, benim evimin önünden sokak. Sen, apartman balkonlarından ışıklara ve şehre bakardın. Ben, tahta çerçeveli penceremizin kenarından gökyüzüne... Benim kalbim bir sancıyı taşırdı. Sonra kelimelerle taşırdı hep. Benim kalbim bir çocuk gibidir. Kullanılmış bayramlıklarını gecedan kalma bakışları ile ütüleyen...

Parası olursa bir çeyrek tost yiyebilen... En güzel şekerlerini saklayan bir çocuk gibidir. Benim kalbim alıngan bir çocuk gibidir. Benim kalbim uzun yaşanacak bir sonbahar gibidir. Ve ben, akreple yelkovan arasında kalmış eski zamanlardan, mürekkep sinmiş ceketimin iç cebinden hüznü ve ümitle bir şiir çıkartabilirim sana...

İçimden şehirler geçiyor tek caddelik şehirler
Büyüyorum çocukluğuma ve her insan hayat oluyor karşımda

Kayboluyorum arasında insanların

Ve tanınma korkusu peşimi bırakmayan...

Mülteci bir çocuk gibiyim şehrin arka sokaklarında

Yalın ayak hayatım, üşüyen hayallerim var

Silsem bir mendile geçmişimi verimi bu hayat kaybettiklerimi?

Kaybolan kendimi bir cami avlusunda buluyorum

İkinci sesine karışıyor kuş cıvıltıları su sesleri

Ahşap yapılardan ezanla birlikte naftalin kokuları geliyor

İlmeği kaçmış eski bir halı okşuyor yorulmuş ellerim.i

El

Seçkin ÜRKMEZ

ellerin
ellerime
el

yazamadı kalem
diyemedi dil

eridi mum
tükendi kandil

önce ateş
sonra kor
şimdi kül
hoşça kal

ve beni affet
yapabilirsen

yangın ormanın suçu değil
küle dönmek hiç değil
beni affet
yapabilirsin..

Özlem ÖZTÜRK

Diken

kanatırken dikenin ağzımı
gülümseyen gözlerinse alaycı
biliyorum ömür boyu sürmez baharım
şüphesiz tadacağım hazanı
susmuyor telefonlar
çalıyor art arda
gerisin geriye akıyor kum taneleri
çıkıyorum böylece zamanda yolculuğa
bir köşede beliriverir onun bunun un ufak hatırası
düğümleir boğazım
kurur dilim damağım
sarkıtmışlar beni soru işaretinin çengelinden aşağı
acaba kimde tattım ben
beni bozguna uğratan sevdayı
belli ki sorgum uzun sürecektir cevabımsa sır
bir ünlem gibi havada patladı el bombası
kim bilir kaç ölünün toplamıydım ben

Fotoğraf/ YKazım GÖK